

ЮВІЛЕЙ
АКАДЕМІКА НАПрН УКРАЇНИ
ВОЛОДИМИРА ІВАНОВИЧА АНДРЕЙЦЕВА
(до 70-річчя від дня народження)

Володимир Іванович Андрейцев народився 1 червня 1947 р. у селі Велика Слобідка Кам'янець-Подільського району Хмельницької області. У 1979 р. закінчив юридичний факультет Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка (нині — Київський національний університет імені Тараса Шевченка). У 1979–1990 рр. працював на посадах асистента, доцента, старшого наукового співробітника, професора кафедри трудового, колгоспного і земельного права цього вишу (з 1988 р. — на кафедрі господарського і аграрного права). З 1992 р. по 1996 р. — доцент, професор кафедри екологічного права. З 1996 р. — завідувач кафедри трудового, земельного та екологічного права; з 1997 р. по 2007 р. — декан юридичного факультету Київського національного університету імені Тараса Шевченка. З 2007 р. по жовтень 2011 рр. — президент «Євразійської Асоціації правничих шкіл та правників». У 2009–2010 рр. — заступник голови Вищої ради юстиції. З жовтня 2011 р. — професор кафедри цивільного, господарського права Національного гірничого університету. З 2014 р. — завідувач кафедри цивільного та господарського права (нині — цивільного, господарського та екологічного права). За його ініціативи відкрито підготовку фахівців за освітньо-

кваліфікаційним рівнем «Магістр» спеціальності «Право», а також на кафедрі цивільного, господарського та екологічного права запроваджено аспірантуру для підготовки докторів філософії зі спеціальності «Право», зокрема, з екологічного права.

У 1984 р. захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук на тему «Правові питання екологічної експертизи проектів», у 1992 р. — дисертацію на здобуття наукового ступеня доктора юридичних наук на тему «Теоретичні проблеми правового забезпечен-

ня ефективності екологічної експертизи». Науковий ступінь доктора юридичних наук присуджено у 1992 р. Вчене звання професора присвоєно у 1994 р. Дійсний член Української екологічної академії наук, Української академії наук вищої освіти, Академії проблем безпеки, оборони і правопорядку Російської Федерації. Обраний дійсним членом (академіком) Академії правових наук України (нині — Національна академія правових наук України) у 2000 р. Підготував 15 кандидатів та 4 доктори юридичних наук.

Напрями наукової діяльності Володимира Івановича — екологічне право, екологічна експертологія, право екологічної безпеки, екологічні права людини, земельне право, проблеми правни-

чої освіти в Україні, канонічне право, правова система України.

Має суттєвий теоретичний доробок щодо розвитку нових наукових напрямів у формі наукових доктрин і концепцій: концепція правового забезпечення екологічної експертизи та формування правових засад екологічної експертології (1991); доктрина та концепція екологічного права як системи права екологічної безпеки, забезпечення якості довкілля та права ефективного природокористування (1996); концептуальні засади системи екологічних прав громадян і механізму їх реалізації та захисту (1996); доктрина механізму правового забезпечення державної екологічної політики (1996) та її реалізації в сучасних умовах (2011); концепція розвитку та кодифікації земельного законодавства у сфері юрисдикційних правовідносин (1997); доктрина механізму правового забезпечення земельної реформи і приватизації земель в Україні (1998); концепція систематизації земельного законодавства шляхом розробки і прийняття Кодексу України «Про землю» (1999); доктрина науково-освітніх правничих шкіл (1998); концепція Закону України «Про правовий статус вченого та його наукові школи» й концепцію кодифікації законодавства про освітньо-наукові правничі школи в сучасних умовах (2008); доктрина про сучасний правовий статус вченого як основного суб'єкта наукової та науково-технічної діяльності (2009); доктрина реалізації правовими інструментами земельно-територіальних аспектів суверенітету, територіальної цілісності, національної безпеки України (2004); розробка вчення у галузі сучасного земельного права і законодавства суверенної України (2004); доктрина розвитку сучасного гірничого права і законодавства як засобу стимулювання прогресу гірничодобувної галузі (2009); доктрина щодо формування і становлення ландшафтного права у системі екологічного законо-

давства і права України (2009); доктрина програмно-правового забезпечення реалізації державної екологічної політики України в сучасних умовах (2010); наукові засади удосконалення екологічного законодавства в сучасних умовах, трансформації правових форм його систематизації та посилення модернізації в цій галузі (2012).

Опублікував близько 700 наукових праць, серед яких: «Правове забезпечення раціонального природокористування підприємств та об'єднань АПК» (1989); «Правове забезпечення екологічної експертизи проектів» (1990); «Екологічна експертиза: право і практика» (у співавторстві, 1992); «Політика, інновації, приватизація, екологічна безпека, право (проблеми оптимізації та екологізації законодавства України)» (1996); «Екологічне право: Курс лекцій у схемах: Загальна частина» (1996); «Правові засади земельної реформи і приватизації земель в Україні» (1999); «Екологічне право» (у співавторстві, 2001); «Земельне право» (у співавторстві, 2001); «Болонський процес: досягнення та проблеми вищої правничої освіти та науки в Україні» (2006); «Момент істини. Літопис кафедри трудового земельного і екологічного права» (2007); «Земельне право і законодавство суверенної України. Актуальні проблеми практичної теорії» (2005, 2007); «Екологічне законодавство України: у 4 кн.» (2007); «*Law of environmental Safety. Scientific and practical edition. Dn.*» (2009); «Наукові та науково-правничі школи: стан та проблеми правового регулювання» (2009); «Екологічне право і законодавство суверенної України: проблеми реалізації державної екологічної політики» (2011); підготовлено до друку «Екологічне право і законодавство України: проблеми удосконалення в контексті європейської інтеграції (2016) та ін.

Особисто та у складі робочих груп В. І. Андрейцевим підготовлено та

опрацьовано понад 50 законопроектів, більшість із яких стали законами і регулюють відповідні правовідносини (закони України «Про охорону навколишнього природного середовища», «Про екологічну експертизу», «Про відходи», «Про зону надзвичайної екологічної ситуації», «Про рослинний світ», «Про природно-заповідний фонд», проект Закону України «Про екологічну (природно-техногенну) безпеку», Водний, Лісовий, Земельний кодекси тощо).

Є укладачем неофіційних інкорпорованих збірників екологічного законодавства України: «Екологія і закон: екологічне законодавство України: у 2 кн.» (1997. — I кн., 1998 — II кн.); «Екологічне законодавство України: в 4 кн.» (2007). Почесний доктор Хмельницького університету управління і права (2004), Південно-Західного університету (2005, Болгарія), Придністровського державного університету ім. Тараса Шевченка (2006), Університету «Господарська академія» (2007, Сербія), Донецького державного університету інформатики та штучного інтелекту (2009). Державний радник юстиції 3-го класу (2007).

Володимир Іванович — заслужений юрист України (1992). Нагороджений: орденом «За заслуги» III, II ступенів (2002, 2004); орденом Святого рівноапостольного князя Володимира

III–I ступенів; почесними відзнаками Міжнародного фонду юристів України за видатний внесок у зміцнення правової держави (2000, 2005); нагрудним знаком Вищої Ради юстиції «За видатний внесок у розбудову судової влади» (2002); нагрудним знаком «Петро Могила» МОН України (2007); міжнародним «Орденом чести» (*Honoreo Habeo*) Вищої Ради «Ордена чести» (2006); Подякою Генерального прокурора України (2006); Подякою Президента ВГО «Українська асоціація прокурорів» (2007); медаллю «За успіхи в науково-педагогічній діяльності» АН Вищої освіти України (2008); Дипломом лауреата Міжнародного відкритого рейтингу популярності та якості товарів і послуг «Золота фортуна» в номінації «Якість освіти третього тисячоліття» (2001); орденом «Бронзовий козацький хрест» III ступеня ВГО «Українське реєстрове козацтво України» (2007). Кавалер ордена «Святий князь Володимир» IV ступеня; лауреат Премії імені Ярослава Мудрого (1999, 2003, 2009); лауреат Премії імені Святого Володимира (2013, 2014, 2015); присуджено почесне звання Міжнародної громадської організації «Євразійська асоціація правничих шкіл та правників» і Хмельницького університету управління та права «Визначний діяч правничої науки України» (2016).

Наукова рада і редакційна колегія журналу «Право України» щиро вітають шановного Володимира Івановича Андрейцева з ювілейною датою і бажають доброго здоров'я, благополуччя, творчого натхнення, невичерпної енергії та усіляких життєвих гараздів!